

József Attila

Felszívták a magányos tárgyak,
szellőtlen űrben tőle rezegnek,
hever egy kő, de nem repülhet,
J. A.-ra gondolt s még nehezebb lett.

Nem segíthet, de szívességből
beleeszik a bajaimba,
és ha megerjed bennem a láva,
bajszát beleáztatva issza.

E félszeg áldozatot rokontól
vagy akár baráttól sem túrném el,
de hogyan is mernék kötözködni
a történelem vers-szívével?

Ha minden dolgomat összedobálom,
ha mélyen elalszom vonatra várva,
ha síneimet levegőbe röpittem,
rábólínt, noha nyilván bánja.

Ám ha a magány késével játszom,
mint egy leleményes tréfamester,
odafekszik halottaimhoz
derűsen és kettészelt testtel.

Bizalom

Mint egy falánk állat,
forgatom a számban
elképzeltetetlen
cecsemőkorod.

Pórusaid diszkrét
ki-be-lélegzését,
melled és magányod,
fogoly-hű szemed.

Fogad, körmöd álmát,
lenézett esernyőd,
tenyered térképét,
véletlencid.

Csak jövődet óvjad:
kell egy képzelt bunker,
melyben bízhatunk még,
mert nem az enyém.